

[Grünbaum.]

retning af klarlæggelse, tydeliggørelse og på visse områder også en vis forenkling.

Hvis jeg må komme med et hjertesuk, så skal det være, at hverken finansministeren i sin fremsættelsestale eller finansministeriet ved udarbejdelsen af lovforslagets bemærkninger har gjort det, man burde gøre, når man fremsætter et så stort lovforslag, nemlig give os en almindelig redegørelse — det plejer der at være ved så store lovforslag — et indledende kapitel, hvor man får en oversigt over, på hvilke punkter dette lovforslag egentlig afviger fra den gældende ordning. Finansministerens fremsættelsestale er stort set kun et referat af gældende ordninger med nogle bemærkninger om de indgreb, der her foreslås imod misbruget af ordningerne, men selve principperne kommer ikke rigtig frem. Mit hjertesuk er altså, at der burde i bemærkningerne til dette lovforslag af hensyn til vores behandling af det her i folketinget og af hensyn til de stakkels ordførere, der skal bruge deres weekend til at læse 84-85 tættrykte sider igennem og må sidde og kigge i hver enkelt lovparagraf for at finde ud af tingene, have været en almindelig, generel oversigt, som der er i mangfoldige tilfælde ved den slags lovforslag.

Lovforslaget har 3 formål. Jeg har omtalt det ene, revision med henblik på en forenkling og tydeliggørelse, det er til dels opnået. Det andet formål er at komme misbrugene til livs. Det tredje formål har jeg også været lidt inde på: oprydningen i fradragsjunglen, det vil jeg gerne sige lidt mere om. Men først spørgsmålet om at komme misbrugene til livs.

Her synes jeg, finansministeren har gjort det godt, hvor det drejer sig om annuitetsforsikringerne, virkelig godt. Vi får en bestemmelse om, at der skal betales en afgift, ikke på de gældende 25 pct., men på 35 pct., og dertil en tillægsskat, såfremt vedkommende skatteydere indtægt er så høj, at han har en højere marginalskatteprocent eller grænseskatteprocent end de 35. Det vil altså sige, at vi virkelig her får en skatteopkrævning, hvis man ophæver en annuitetsforsikring i utide, som tager skattefordelen, stort set; der bliver ikke meget tilbage.

Misbrugene sker netop ved, at man ophæver i utide, og det vil sige, at pensionsformålet forsvinder. En sådan ophævelse kan

være legitim, den behøver ikke være begrundet i en skattemæssig spekulation. Det kan være, at vedkommende skatteyder er kommet i en vanskelig økonomisk situation, og så kan der selvfølgelig være behov for at ophæve sådanne ordninger. Afgiften på de 25 pct. eller de 35 pct. — vi har jo to regler i øjeblikket — skulle opveje det. Men vi ved jo alle, og det er også fremgået af, hvad jeg allerede har sagt, at det er ikke gået så forfærdelig godt, heller ikke med den bestemmelse, som vi gennemførte i 1967. I marts 1967 gennemførte vi den regel, at hvis man ophævede disse ordninger, inden der var gået 2 år, så skulle man betale fuld skat. Denne regel er opretholdt, og det takker jeg for, men det har vist sig, at den ikke er tilstrækkelig. Man spekulerer bare i den periode, der følger, efter at de 2 år er gået.

Jeg vil sige om den procentforhøjelse, som finansministeren foreslår, altså for det store område en forhøjelse af afgiften fra 25 pct. til 35 pct., at vi ikke mener, denne forhøjelse er stor nok, og vi vil godt have dette spørgsmål drøftet i udvalget. Vi mener, at man bør op på en 40 pct., måske 45 pct.; vi har altså ikke lagt os fast på noget, men lad os tale om det.

Jeg erkender, at dér, hvor der er en tillægsskat, spiller det ikke så stor en rolle, dér får man rettet op på det; men dér, hvor der ikke er en tillægsskat, spiller procentens højde en temmelig stor rolle for, om der kan spekuleres eller der ikke kan spekuleres i disse ordninger. Vi ved med de trækprocenter, vi kender nu under kildeskatten, at der er vist ikke mange, der ligger nede under de 35 pct., og med de forhøjelser, kommunerne nu gennemfører i den kommunale beskatning, tror jeg nok vi kan sige, at de 35 pct. ligger i underkanten — i særdeleshed når man tager i betragtning, at de, der går ind i disse ordninger for at spekulere, jo ikke er dem, der ligger på proportionalstrækket, altså dem man henviser til i bemærkningerne. Det er netop i høj grad dem, der ikke ligger på proportionalstrækket, men som har de store skatteprocenter, der er tilskyndet til at bruge disse ordninger til at opnå en skattefordel. Jeg vil altså sige til finansministeren, at de 35 pct., han foreslår, ligger i underkanten, vi må have en væsentlig højere procent, 40-45 pct., for at komme op på noget mere rimeligt.